

מסורת הש"ס

(א) שבת זה, לקמן פ' פ"ט.
(ב) כלים פטרו מ"ב, (ג) ודברים
טו, (ד) ורש"י גיטין לו, ד"ה
אלא על הקרקע, (ה) (שמיני
פרשה טו, ו) (מכאן ש"ך
לפ"ב, ז) (ז"ל קטנו, ח) ז"ל
ואינה מקבלת, יעב"ך וע"י
קוצן שיעורים אחר רפה,

תורה אור השלם

וְיִתְּנֶנָּה לָא שְׁמֵהּ בְּהַשְׁבִּיעַ
אָבִיו אֶת הָעָם וַיִּשְׁלַח אֶת
קָנָה הַמִּטָּה אֲשֶׁר בִּידוֹ
וַיַּטְבֵּל אוֹתָהּ בַּיַּעַר וַחֲדָשׁ
הָשֵׁב יָדוֹ אֶל פִּי וְהִתְאַרְגָּה
עֵקֶיךָ: שְׂמוּאֵל א יד כו

הגהות הב"ח

(6) רשעים הם אלו שקרקעו לא
קצרה להם ויהיו נשקלים
לשון נשקל ונשקל נשקל
ועומדו עומד שכל מי
שעולה: (7) דלה ודלה ומי
נפרק המה: (8) יניב נדק פ
מיו: (9) דלה חסד שקרקע
המשה: (10) דלה חסד ומי
מחר וקא קרן ליה:
(11) דלה חסד ודלה ומי
נפרק ודלה חסד ומי:
(12) בארד חסד המה:
(13) חסד ומי חסד ומי
קט: (14) בארד חסד חסד
קט ומי חסד ומי:
(15) חסד: (16) בארד חסד
משה חסד חסד חסד
חסד חסד חסד:

ופלוגי הדיינים שנמקום פלוגי שכל חוב שיש לי אצל פלוגי שאגנו כ"ז
 שפרש ודיינין חותמין עליו תלמטה או העדים והלכן משמער שטרומי
 לב"ד לגבות ואיזה לא קנבי לא קרינא ביה לא יגוש^א דיינין קמגבו ליה
 והפקר ב"ד הפקר וי"מ כשיש לו קרקע ללוח דדמי כחליי לא תלמיה משכין
 בדמשינא לא שייך לא יגוש^א (על שכל
 שיכולו חכמים לתקן כדי שלא יהו נראין
 קרקעין דבר נה המורה הקרקעין כן
 נראה הטעם צעירי. ומרבי קני וז"ל^א
 ששמי' דהיינו טעמא דקמ' דקמ' לוח א"ה
 רגילין להושותו א"א"כ יש לו קרקע
 להשתעבד תלמיה ובמילתא דשיכח
 תקני קמ' רגל בנאלין לו קרקע מילתא
 דלא שכיח א"ה ולא תקני דקמ' רגל
 פרחבול. ואחא יבי אליעזר לתימר דאם
 יש ללוח כוורת דבורים כותבין פרחבול
 דקד"א א"ע"ג דהרי היא כקרקע
 לשאר דברים לגבי חא תקנה לא
 שכיחא קרקע קרקע לא סמנא דשמי' דמלוה
 עילוי' הואיל ויכולין לגטולה
 קמ"ל: ואינה מקבלת טומאה. וז'
 הבורות במקומה דמין מחוברת
 היא לקרקע ילאה מחורת כלי וגם
 דבשם שמוכה אינו מקבל טומאה

דעטל לגבי כוונה. ודוקא במקומה אכל אס ועלה משס או מתקב
הדשש טומאה כמאן דאמר (ו) בפרק המוכר את הפסיעה ללא גבי
מחשבה דלכא מאן דמזכיר מחשבה והלכך אטעריך הכא גבי
טומאה למימנ במקומה וכלל הכא שן מילי: והרודה ממנה.
כשהיא במקומה דהיינו מקום גידולו שן דבש מייד חטאת כחולש
הקרקע. אלמא לר' אליעזר חקקו וזבסוף קעבו קרקע משוי ליה
בכרייתא (לעיל דלא כרבי אליעזר) ולי ומיירי הכן גרנן היא: אינה
קרקע. (ו) משום דחיבור קרקע לזל חטא מורה לן מינה ומתקבלת
טומאה במקומה וגם הדבש ללא גבי מחשבה כדחייא לקמן בהמוכר
את הפסיעה (פס"ו): ה"כ הסס אמר רבי אלעזר מאי טעמא דר"א.
דחשיב לכורות דבורים כמחזור דכתיב ויטבול אותה ביערת
הדבש ויהיטבן תמינ ועדבש במקום דקדשו ומיירי (ו) וקרי ליה ער
והלכך חשיב ליה מחובר ואפי' אין הכוונה מחבורת משם כדקרקע
אכל גבי יטור שחקקו וזבסוף קעבו מורי ר"א דחשיב כלי ופסיל
מקויה דקתניא ואכתי לא ידעינן לר' יהור ר"א דליה את הפס.
ברייטא: דף של נחטומין. נסר רחש בערור עליו וללש את הכן.
ולי נראה הך דף שקעבו ככותל ליתן עליו את הפס למכור כעין
שעשין פלטרין שלט ככותל בחיין במחור. ולקמן (פס"ו) מוקי דף של
מחבת דפשוטתיהן טמאין: רבי אליעזר מטהר. דכל המחזור
דקרקע הרי הוא קרקע: והכמים טמאין. דלא כשיל לגבי הקרקע.
ומוקיין הדף שמתלקין אותו לכך בנמוס קרקעיתא היטור
דמיקון משוי לה גמר כלי לקבל טומאה. ומדלא קתפליג בין חקקו
וזבסוף קעבו ויבן קעבו וזבסוף חקקו אלמא לרבי אליעזר הכל
ולגרנן לא שנה חקקו וזבסוף קעבו לא שנה קעבו וזבסוף חקקו
ולגרנן הכל טמא. אלמא היא ברייתא דלעיל דקתפליג בין
קעבו וזבסוף חקקו ובין חקקו וזבסוף קעבו לא רכנן ולא רבי אליעזר
דלא ר"א אפי' חקקו וזבסוף קעבו היה לו להשכיר ואי רכנן
אפילו קעבו וזבסוף חקקו נמי יפסול את המקויה: לעולם רבי אליעזר.
מכירה ליה כברייתא דלעיל שחקקו וזבסוף קעבו אכתי כלי הוא
ולא כשיל לגבי קרקע ופסיל את המקויה והכא גבי דף היינו טעמא
דר' אליעזר מטהר ליה אפילו בחקקו וזבסוף קעבו דשאי פשוטי
כל ען קנן הך דף דאפי' קודם שנקעו אל טומאה אלא מדרבנן
והלכך כקעבו מיקל ר' אליעזר אכל לעיל גבי יטור שמיא שאזנים

וּפּוֹסְלִין אֶת הַמָּקוֹם מִן הַמְּדוּרָה כְּתוּבָה ב' יוֹל מֵלֵא מִיֵּס לֵב כְּתוּבָה
וְאֵלֶּיךָ מִקֵּי יְדֵי שְׁמֵי הַסֵּם מוֹדִי ר"א דִּפְסִיל מִקוּה דְּמִשּׁוֹס קִבֵּי
וְטוֹמָה לְפִשׁוּרִי כִּי עַן אִפִּי מִדְּרַבָּן חוֹן מֵאֲחֻזָּה הִרְאִין לְהִדְרֵךְ וְדִמְתָּ
וְנִי מִקְוִיָּה לֵב דְּבָד עַן מִחֲמַת: וְחִמְתָּ גַּם מִכֵּל דְּשִׁיבָה דְּאוֹרִיָּה
וְהִיא הִיא מִדְּרַבָּן הוּא דְּלִאֲדָרִי מִחֲמַת יְבוֹמֹת (פ' כ): שֶׁאֵלֶּיךָ מִיֵּס
וְאֵלֶּיךָ רַבּוּ וְהִיטָּ עֲמָלָה דְּלִאֲדָרִיָּה מִקוּה דְּנִדְעִין מִקוּה מִיָּס
וְנִפְטָל חֲבֵר הִכִּי שְׁאוּבִין בְּטוֹל בְּרוּבָה אִ"נ קָמָה קָמָה בְּטוֹל וְלֵעִיל גַּם
וּפּוֹסֵל אֶת הַמָּקוֹם מִכֵּל דְּהִיבָה שֶׁס מִקוּה מְשִׁקְרָה הִלְכָּן פְּסוּלָה מִדְּ
חֲמָה הִיא כְּבִי דָּף נִי דְּלִאֲדָרִיָּה מִיָּרִי דְּבָד עַן מִחֲמַת
וְכִלְכֵּי עַן אִל בְּדָל אִל עוֹר אִל אִל (וְיִקְרָא יֵא) וְהִיא שֶׁק מִיטְעָל מֵלֵא
(מְכַלֵּי עַן אִל אֶת הַיֵּבֶב וְגו') וְאֵל אֲתַקֵּס לֶשֶׁן. וְאֵחָמִי מִכֵּל כִּרְכִּי אִל
מְשִׁקְרָה לְחִתְהוּ וְלִבְסוּף קִבֵּי: הַפֶּאֶר רַבִּי יוֹסִי בְּרִי מֵינָה כו'. מְשׁוֹ

המוכר את הבית פרק רביעי בבא בתרא

סו.

[ומקבלת] טומאה במקומה]. וז"ל מה עשם נקט גבי טומאה במקומה דאין חילוק בין במקומה בין שלא במקומה דהא לאו מחוברת היא ואומר ר"ת דשלא במקומה מקבלת טומאה כיון דמתטעלין אותה ממקום דומי לשאר כלים שביבית וגזריה רבנן טומאה דלמא אחי לאחיוסי:

במקומה "והורודה
את וחכמים אומרים
חבין עליה פרוזבול
ומה והורודה ממנה
מר ר' אלעזר טעמא
דר' אליעזר דכתיב
ההרב מה יער
יב חטאת אף דבש
יב חטאת אלא ר"א
תומין שקבעו ככותל
מטמאין מני אי רבי
בסוף קבעו אי רבנן
חקקו נמי לעולם
וגי פשוטי כלי עץ
דשאיבה דאורייתא
והא

כלי דעל כרחק איינר דעבענדע כעין בלי דקדשים טעניס שטעט
בעלי דלאמרי' בהמורה (מנחות דף פנ:) מויקס את המאכלת ועוד מן
בחסכת כלים (פ"ב מ"ח) ומימי לה פ"ק דשבת (דף עט. וסג) בלי עץ (א)
ועלי עץ וכלי זכוכית פשוטים: טעוריס ומקבליהם וטעוריס וכל כלי
טעוריס וכלי דערנען דעלי זכוכית אפילו מקבליהם ליכא טעוריס אלף
דערנען דלאמרינ' בחסכת שבת (סג) ופירש רבינו שמואל דודאי אין
להם טעוריס אפילו דערנען ומסקנא לא קיימא הכי אלף מוקי לה בדף
ע"ה מחמת דיש מפרשים בדף ע"ה נחמוניא אפ"פ שהוא פשוטי כלי עץ
מקבל טעוריס דמדרשין כיון שהוא משמש אדם ואת שמשי אדם
דדרשינ' בתי"ב בפירשתי ויהי כיום השמיני (א) יבול אפילו הקטל
הקולב בו מ"ל כלי עץ ולא כל כלי עץ יבול שאני מוציא את השולחן
ואת העצלה ואת הדובלקי מ"ל כל כלי עץ רביה ומה רואים לרבות
אלה את כו' מ"ל שם מה שזו טעוריס משמש אדם ואת שמשי אדם
אלי ארבע את השולחן כו' ועל כרחיך מסקין אריון למדש
דמלא נקט מטעו כפא ופסל ויהוה לה לרבינונו שפירא דמשכ
ומושב ובאין להם בית קבול (א) איינר דמלא קאמר מה שזו מיטלטל
מלא וריקס אלמא מקבלי טעוריס ואפ"פ דמסיק לכו מקרא לא הוי
אלא אלא אסמכתא כעני כמה דרשוש דתי"ב ובספרי דלא הוי אלא
אסמכתא וכן נקטו בפירשתי להם (מנחות דף ע"ה)
ויחזיק לדברי האומר מסגרתו למטה היתה פירוש למטה ברגלי השולחן
ולא בשולחן עצמו המהפכת טעוריס פירוש דדרשינ' השולחן הטהור
מכלל שהוא טעוריס לדברי האומר מסגרתו למטה היתה עולה
המהפכת טעוריס דהא דשולחן ע"ה מקדש מקבל טעוריס ליה שיה
לוי בית קבול אלף בעצלה המהפכת שאין לה בית קבול מיצעי היא
דרשה גמורה היא (א) דתי"ב אלמאי מיצעי טיפוס ליה מרא דהתם
אלא דהיא אסמכתא היא ובעצלה המהפכת מספקא ליה אי מקבלת
טעוריס מדאורייתא בדפירשתי הקוט' מה שזו דעדיפא משאר פשוטי
כלי עץ לפי שראוי לה משמש בה חסין לדרין דלאמר למטה
היתה טעוריס דמתיב הטהור:

מבבל רשאיכה דאורייתא. רשנ"ס ור"מ מפרשי דבולו שאזי הוי
לאורייתא ומצינאס ראיא מדעניא בת"כ בפרסא ויהי ביום
השמיני מקום מים יהיה טהור יכול מילא כחמפו ועשה מקום בחמלה
יהא

שה מקוה בתחלה יאח טבור ח"ל מעין (ויקרא יא) מה מעין ביד שמים
ו בקרקע לא בניל מיה חורח כלי דמשיקרא ומיחור לא אשכחן
בתם' נדה (דף מט.) כל הימטמא מדרס מיטמא טמא מת ואשכחא
מדרקא משי ע"י שזמני דברייהא לעילי פסול דאביה דלורייתא
קומ' מ' סאה ונתן סאה שאזנין ונטל סאה כשר עד כמה רבי יוחנן
נוטין לכתחלה בלא שאביה דאיתקש למעין דפרישית לעיל ואפילו
יניור המקוה היה עשוי כבר הכונן ואח"כ קבוע שם יניור דקמי
בין הוא: (יטור.) אפילו אם תמלא לומר דאחמריז ביה רגנן כל
יניור דטומאה וכו' מה תורה דכשנלא ע"י איתקש לשן (דמכיל)
ייקון אף כלי עץ כו' אבל כלי מתכת בפרשת מדין הוא (דמכיל)
עור הוא היא דליטור דרבי אליעזר לא תמפליג מדי בין "חקקו
דפשוטי כלי עץ ליה טומאה כלל הלכך אוקמה דאבי סאה מתכת:
אלה

עין משפט
נר מצוה

לֹא אֶמְרֵי פִּי יִשְׁכַּח מִהֶלֶל שֶׁנֶּת
הֵלֵל וְשֶׁנֶּת לְאֶחָד מֵהֶם
טוֹשֵׁעַ אֵינִי כִּי שָׂכָא פִּתְרִי
יֵי
לֹא בִּמְרֵי פִּי יִשְׁכַּח מִהֶלֶל כֻּלָּם
הִלְכָה נָדָּ:

רבינו גרשום

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones